

Vi kan ikke altid være enige

Så er det vist på tide at komme tilbage til noget af det aktuelle, men der sniger sig også nogle gamle travere ind i de kommende uger. Det viser sig nemlig, at mange læserhenvendelser handler om emner, som har været oppe til behandling flere gange før, også i nyere tid – men det er jo fair nok (og glædeligt), at der kommer nye læsere til.

Glædeligt er det også, at situationer kan bringe tingene i kog – som alle andre vil jeg helst skrive om noget af det, der optager folk, selv om der kan falde brænde ned. Men vi dommere er jo ikke sarte af natur. Det var Uniteds udlignende mål i lokalopgøret mod City, der kastede en del af sig. Og det var lige fra en læser, der var glad for, at nu forstod han offside-reglen, til et par ildsprudende mails fra samme person, hvor hovedbudskabet var, at dette var vanvittigt og at det var helt tydeligt, at jeg aldrig havde spillet fodbold på højt niveau selv – at det samme gjaldt alle andre dommere, og at det var meget klart, at der var stor afstand mellem, hvad spillere forventer, og hvad dommeren gør. Slutbemærkningen gik på, at det måtte være spillere og trænere, der lagde linjen for hvad der skulle dømmes og ikke dømmes.

Hvis nogen skulle have glemt det, er det den situation, hvor Rashford i offside-position tager nogle skridt mod bolden 10 meter uden for feltet, skarpt forfulgt af to forsvarere, som dog sænker farten lidt i den forventning, at der bliver dømt offside, og så kommer Fernandes blæsende bagfra, tager bolden og scorer. Nogle læsere har ment, at Rashford skal straffes for at løbe i vejen for forsvarerne, nogle holder på, at han generer målmanden, og andre på, at han er så tæt på bolden, at han nødvendigvis må være strafbar. Jeg gnavede mig i den klumme igennem offside-reglen fra en ende af og nåede frem til den konklusion, at Rashford i min optik ikke var strafbar, men at situationen dog var åben for skøn, afhængig af, hvordan man betragtede de to forsvarere. De to andre forslag er ikke gangbare. Det var klummen den 20. januar – og fangede man den ikke dér, ligger den stadig på Tipsbladets hjemmeside (www.tipsbladet.dk).

Mens selve situationen nok er uddebatteret nu, omend ikke til alles tilfredshed, rejser de vrede mails nogle principielle spørgsmål, som jeg gerne vil spille nogle ord på.

For det første er det korrekt, at jeg ikke har spillet fodbold på højt niveau (det vil nok være at stramme det at henvføre nogle drengekampe for Vanløse midt i 1960'erne til den kategori). Men pointen er, at det behøver jeg heller ikke – min opgave er at udlægge og forklare lovteksten (om muligt popularisere den lidt), og det sker efter de direktiver, som kommer fra IFAB, FIFA og UEFA. Jeg opfinder ikke selv nogen obskure fortolkninger, uden at der er belæg for dem.

For det andet er det en interessant tankegang, at det er spillere og trænere, der skal sætte dagsordenen, fordi de ved, hvordan en fodboldkamp skal skrues sammen. Det banker lige ned i en anden diskussion, som jeg haft for nylig, nemlig at det kræver en speciel pædagogisk indsats at få forklaret trænere og spillere, hvordan reglerne er, og i mange tilfælde ikke, hvordan de troede, at reglerne er.

Der er to ting i det. For det første er der et godt reguleret regelsæt, som naturligvis hverken dommere, spillere eller trænere kan lave om på. Vi har de regler, som vi har – indtil der kommer nogle nye. For det andet var det også et angrebepunkt, at de seneste års mange

regelændringer var uforståelige, og at reglerne burde indrette sig efter fodbolden og ikke omvendt. Med andre ord er det dommernes skyld det hele. I den virkelige verden kommer mange lovændringer faktisk efter forslag fra FIFAs ekspertpaneler, som rummer både spillere og trænere – så de har faktisk mere indflydelse, end man tror, ikke mindst ved alle de forsøg med regelændringer, som foregår i lavere rækker rundt omkring, før de (måske) kommer til videre behandling.

Nok om det – videre til en situation, som har optaget mange danskere i den forløbne uge, nemlig Andy Carrolls røveriske overfald på Christian Eriksen i pokalkampen United mod Reading. Vi taler om en voldsom tackling bagfra med begge ben, som ender i en såkaldt 'saks', som er noget af det mest livsfarlige, som en spiller kan komme ud for. Der er talrige eksempler på alvorlige knæskader. Her endte det så godt nok med at være en ankel, men det er nok mere held end forstand, fordi der er det helt karakteristiske vrid i kroppen på den spiller, som møder saksen.

Vi har haft det før, men nu tager vi det igen: kriterierne for, hvor en tackling giver intet kort, gult kort eller rødt kort. Man ser på

- Kontrollen over tacklingen (ingen / et / begge ben i kontakt med jorden)
- Voldsomheden i tacklingen (den hastighed, hvormed tacklingen sættes ind)
- Føddernes retning (tackles der med strakt fod eller med knopper / sålen først)
- Muligheden for at spille bolden
- Viljen til at spille bolden

Og så plejer jeg i undervisningsøjemed at tilføje

- Kontaktstedet (jo højere oppe, jo større risiko)

Carroll bonner ud på næsten alle punkter: løftede ben, knopper forrest, stor kraft, kontaktsted over fødderne. Mulighed for at spille bolden ? Tja, han er godt nok tæt på, men han skal tværs gennem Eriksen først – viljen til at spille bolden er der ubetinget.

Så foreløbig ligner det et rødt kort – med en enkelt formildende omstændighed, nemlig viljen til at spille bolden. Så er der også den passus, at hvis en spiller udsætter en anden spiller for fare, er vi meget tæt på en udvisning. På en god dag ville jeg måske købe tacklingen for gult, men det, som er helt uforståeligt, er, at Carroll slipper helt. Det lykkedes ham heldigvis at rage sig to gule kort til sig kort efter, så ud kom han til sidst. Og kan vi ikke bare være enige om, at den type tacklinger hører ikke til på en fodboldbane, heller ikke hos de hårde hunde i Premier League ?

Lad mig slutte i den mere muntre afdeling: et spørgsmål fra en læser, om man må bruge en hårtørrer til at tørre bolden af før udførelsen af et indkast (i stedet for det traditionelle håndklæde). Den har jeg faktisk tygget på et stykke tid, for det var godt nok en ny variant, som jeg ikke engang selv kunne have udtænkt til et teorimesterskab.

Men svaret må blive nej: den eneste elektronik, der må være inden for rækværket, er dommernes kommunikationsudstyr, spillernes elektroniske måleudstyr (EPTS), hvormed man kan klarlægge spillernes løbemønstre, pulsfrekvens og hvad ved jeg. Og så må officials på bænken anvende håndholdt elektronik, hvis det sker af hensyn til spillernes helbred eller sikkerhed eller i taktisk øjemed eller som vejledning.

Så desværre, ingen hårtørrer. Men det var ellers et godt udtænkt spørgsmål.